

Kjære barn, og kjære kvinner.

Hjertelig velkommen til det 3. Storketreffet på rad. Kanskje ble det en tradisjon siden Nanna og Karens sønn spurte sine mødre for tre år siden: "Hvorfor har jeg ingen far? Og hvem er han der Herr Stork, egentlig?"

StorkKlinik har vokst siden sist. Jeg vil derfor gjerne presentere to dyktige medarbeidere som har vært på klinikken i flere år, og som nå fra 1. januar deler et større ledelsesansvar:

Christina Kirkegård, som har fått mye ros for å ta på seg oppgaven som direktør, med alt det innebærer av ansvar og personalledelse.

Og **Julie Molin**, som er ledende jordmor og faglig sjef for utvikling og kvalitetssikring av klinikken.

Og her har dere noen av våre barn: Mikkel, Andreas, Sigurd, flere? og Oskar.

Det å være politisk anarkist og aktivist, som jeg har vært, er én ting. Så er det vidunderlig å se at det her står to dyktige kvinner som kan det med å lede og styre en klinikk – en klinikk som nå har 12 engasjerte og glade medarbeidere.

De tre viktigste formål med dette arrangementet er:

For det første: Å feire mangfoldet i forhold til at en familie kan se ut på mange måter og likevel være en HELT ORDENTLIG FAMILIE.

Det andre formålet er at vi som foreldre i spesielle og nyskapende familieformer har mulighet for å danne nettverk. Det høres så fint ut. Men jeg tror det er viktig at vi får mulighet til å snakke sammen og knytte bånd på kryss og tvers. Derfor ligger det også papir og kulepenn på alle bord, så dere kan utveksle adresser og lignende. Hvis dere er flere som ønsker en mer organisert gruppe og gjerne vil ha med flere, kan StorkKlinik hjelpe dere med det. Det ligger det også noen papirer om på bordene deres.

Det tredje formålet er nok det som står mitt hjerte nærmest: Jeg vil gjerne at barna får mulighet til å merke og se hvor mange andre, flotte barn som lever på samme måte som oss, med én eller to mødre og uten å ha en far eller mann i familien, slik som andre barn noen ganger har.

Hvis vi i dag kan få lov til å være med, som en liten brikke i et veldig stort puslespill, på å gi barna en følelse av **historie**, så har vi nådd målet vårt.

Historien om en far finnes ikke på samme måte hos våre barn som hos andre. Nesten alle barna her i dag har det til felles at de ikke har en far, og at de er blitt skapt med hjelp av en sæddonor. Halvparten av den biologiske og genetiske historie vil for alltid være ukjent for våre barn. Sånn er det.

Men historien om barnas skapelse er jo likevel nærværende, i aller høyeste grad.

Det er historien om alle de tanker, følelser og overveielser som vi gikk gjennom før vi som

StorkKlinik

kommende mødre tok beslutningen om inseminasjon. Historien om sunn skepsis og tvil. Og så den endelige avklaringen. Det er den historien vi på StorkKlinik har oppfordret dere til å skrive ned og gjemme på, slik at barnet eventuelt kan lese historien senere, hvis det får lyst en dag ...

Barnas historie er også historien om klinikken som inseminasjonen foregikk på. En klinikk som har utviklet seg i takt med de tilbakemeldingene vi har mottatt med glede fra alle dere. En klinikk som nå har flyttet til mer lys og luft på Nørre Søgade. Dere kan gjerne komme og se StorkKlinik, hvis dere har lyst. Omgivelsene er blitt bedre, men vi har de samme bildene på veggene, den samme atmosfæren, den samme nitrogen tanken med sædceller. Det er til og med de samme inseminasjonsbenkene som barna her i salen en gang ble laget på.

Barnets historie er også historien om hvordan det følte for dere å komme og bli inseminert på StorkKlinik. Og hvordan det foregikk.

Og nettopp våre barn er en del av historien om en tid da folketinget hadde behov for å lære å åpne øynene for at man saktens kunne være en ORDENTLIG FAMILIE på ordentlig mange ulike måter. Hvordan skulle politikerne ha sett det hvis ikke mange av dere hadde sagt ja til å delta i intervjuer i avisene, på TV og mye mer?

Jeg vil tore å påstå at selve tilstedeværelsen av våre barn er en del av grunnen til at loven nå er blitt skrevet om. På den måten mener jeg at våre barn har vært med på å skrive samfunnshistorie. Det vil de forhåpentlig være stolt av en gang – når de er blitt litt eldre.

Til barna: Det å ikke ha en far er jo ganske konkret. Han er der bare ikke. Mens den sæddonoren og de sædcellene som vi snakker så mye om, de kan nok føles litt abstrakt når man er mellom tre og sju år. Sæddonoren kan vi jo ikke vise dere. Han er ukjent for alltid. Også for oss på klinikken. Det eneste vi vet er at sæddonoren er en sunn og frisk mann, som har vært så snill og vennlig å gi noen av sædcellene sine til en sædbank, slik at vi har kunnet kjøpe dem. Vi har hatt sædcellene i noen store frysetanker, helt til den dagen da deres mødre kom og sa: Vi vil gjerne ha et barn. Nå.

Sædcellene, som barn blant annet blir laget av, er så bitte, bitte små at man faktisk ikke kan se dem med det blotte øye. Men dere kan se dem i mikroskopet sammen med Julie litt senere i dag. Det kan være veldig gøy å se de små sædcellene svømme rundt, klar til å finne et egg hvis de kommer inn i en kvinnes mage.

Vi var så lei oss for at det ikke ble tatt noe fellesbilde av alle barna i fjor. De har tross alt en liten del av sin skapelseshistorie til felles. I år skal det lykkes. Hvis dere har lyst, kan dere bestille bildet fra fotografen etterpå. Dere kan også se det på hjemmesiden vår om noen dager.

Og så avslutter vi med sirkus. Tatiana, min gamle venninne fra blant annet Kvindehøjskolen og kvindehuset, har tatt med seg sin familie og sitt sirkus hit. Jeg gleder meg voldsomt til å se Cirkus Panik igjen.

Takk for at dere kom, og takk for deres oppmerksomhet. Jeg håper at vi får en veldig hyggelig dag, alle sammen.